

תת"ע 1591/06/20 - מדינת ישראל נגד יוסף דאובוש

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 1591-06-20 מדינת ישראל נ' דאובוש
תיק חיזוני: 95500145420

בפני כב' השופט הבכיר, אלון אופיר
מאשימה מדינת ישראל
נגד יוסף דאובוש
נאשמים

החלטה

בפני בקשה של הנאשם להוות על ביטול כתוב האישום אשר הוגש כנגדו וזאת מחלוקת טענת התשישנות לפי סעיף 149(8) בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982.

המדובר בהזמנה לדין וכותב אישום אשר הוגש כנגד הנאשם בגין עבירה של נהייה ברכב ועקבות רכב אחר תוך ח齊ה לכואורה של קו הפרדה רצוף שלא נמצא לצדוי הימני קו קטעים, בינו לבין
لتיקנה 47 (ה)(5) בתקנות התעבורה.

תיעוד העבירה לכואורה בוצע באמצעות צילום וידאו על ידי אזרח שפעל במסגרת פרויקט "שומר הדרך" של הרלב"ד.

טרם נכנס לעובי הקורה בעניין הטענות שהועלו על ידי הצדדים, להלן השתלשות האירועים בתיק זה:

1. העבירה לכואורה, נשוא תיק זה בוצעה ביום: 22.04.18 ונרשמה על שם חברת "קשר רנט א קאר בע"מ".
המאשימה שלחה הודעה כנדרש לפי סעיף 229 בחסד"פ לחברה ביום: 21.05.18.
2. כתוב האישום הוגש לבית המשפט ביום: 04.06.20.
3. בדין שהתקיים ביום: 30.06.20, ביקש חברת קשר רנט א קאר בע"מ, להסביר הדו"ח על שם חברת "טי אנדי אם אור אורלי שחקיים בע"מ", ואכן הדו"ח הוסב במעמד הדיון לחברת זו.
4. ביום: 10.08.20 הגישה חברת "טי אנדי אם אור אורלי שחקיים בע"מ" בקשה להסביר הדו"ח על שם מר יוסף דאובוש ת.ז. 051648368.
5. בדין שהתקיים ביום: 06.09.20 הוסב הדו"ח על שם מר יוסף דאובוש.

עמוד 1

טענות ב"כ הנאשם:

העבירה נשוא תיק זה, בוצעה לכואורה ביום: 22.04.18 וכותב האישום הוגש והוסב על שם הנאשם, יותר משנהיים לאחר מועד ביצוע העבירה לכואורה.

לטענת ב"כ הנאשם, הסעיפים שחלים בתיק זה, הם: 2225 (א1) ו-2225 (א2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב]. דהיינו המדבר בחשד לביצוע עבירה המבוסס על צילום רכב כאמור בסעיפים: 27 א או 27 א לפקודת התעבורה. וכן ניתן להגיש כתוב אישום כנגד מי שנרג ברכב, אם לא עברו **שנתיים מיום ביצוע העבירה**.

ב"כ הנאשם הפנה לתיק **תת"ע 18-03-6836 מדינת ישראל נגד סامر**, שם בוטלו 11 דוחות מצלמה א3 מפהatta התיעשנות.

תגבות ב"כ המאשימה:

לטענת המאשימה לא חלה כל התיעשנות בעבירה נשוא תיק זה.

אין המדבר בעבירה המבוססת על צילום רכב כאמור בסעיף 27 א לפקודת התעבורה- אלא באירוע (UBEIRA) המתוועד על ידי צילום של אזרח שהוא "שומר דרך".

בהתייחס לאמר לעיל, הפנתה ב"כ המאשימה ל**עפ"ת (בית משפט מחוזי באර שבע) 19-01-5160 מדינת ישראל נגד אברג'יל חיים**, שם נפסק::

"סעיף 27(א) לפקודת התעבורה מכשיר קבילותם של צילומים כראיה בהליך משפטי, בלבד שאלה מתבצעים "בדרך שנקבעה בתקנות, בצלמה המופעלת באופן אוטומטי או בידי שוטר". תקנות התעבורה (הגשת צילומים בבית המשפט), תשנ"ז-1997, קובעות בעניין זה הוראות מפורטות של בדיקת תקינות המצלמה, הפסקת הצילום והטיפול בסרט, אישור הפעולה, ודרך הגשת הצילום לבית המשפט מלאה בטעות ציבור לעניין אישור הפעולות הנדרשות.

הכרשת קבילותה של ראיית הצילום, ככל שהיא מתבצעת בצלום אוטומטי או בידי שוטר, והיא עומדת בהוראות תקנות הצלומים, מ坦בסת על ההנחה בדבר קיומה של אפשרות שיטורית נתולת פניות, המתעדת את עבירת התעבורה תוך עמידה באמצעות טכניות מקובولات, וכאשר הפסקת הצילום נעשית תחת פיקוח של קצין משטרה בכיר. מנגד, "מעמדו" של צילום המתעד עבירות תעבורה, המתבצע על ידי עד "ריגל" שאינו שוטר, שונה לעומת רף העמידה בדרישות הקבילות, ואין בכךו לשמש ראייה עצמאית, המונתקת מעדותו של העד, מבצע הצילום.

מטרוני ב"כ המערערת, וכן גם משתקף מפרוטוקול הדיון בבית משפט קמא, לא עולה כי הייתה קיימת הסכמה כי מעמדו של "שומר דרך" הינו של שוטר או מתנדב במשטרה. משכך, פסק דין של בית המשפט

קما שיצא מנקודת הנחה, כי שומר הדרך נמנה עם אנשי "יחידה משטרתית" אינו יכול לעמוד בהיעדר כל הסכמה או בסיס ראייתי להנחה זו.

בנסיבות אלה, יש לקבל את ערכו של המדינה. ההחלטה בדבר ביטול כתוב האישום מבוטלת, והדין יוחזר בבית משפט קמא שיכל לעסוק בכל הסוגיות הנדרשות לעניין, ובכלל זה בעניין מעמדו של "שומר הדרך", **כל שימצא צורך בכך.**"

המיאהה הפנתה גם **לעפ"ת (בית משפט מחוזי י"מ) 19-01-40062 מדינת ישראל נגד אלעזר זמל,**

שם נקבע כי סעיף 225א(1)(א) לחס"פ, אינו חל בנסיבות בהן תיעוד העבירה נעשה בידי שומר דרכ.

עוד טענה המיאהה כי לאור סעיף 239א (א) לחס"פ, לאחר שליחת הודהה בדבר ביצוע העבירה, למעשה תקופת ההתיישנות הינה כאמור בסעיף 9 לחס"פ הדן בהתיישנות עבירות כאשר עבינינו מדובר בעבירה עוון שההתישנות בגיןה היא 5 שנים.

במקרה דנא, נטען כי העבירה בוצעה לכארה ביום: 22.04.18 כאשר המיאהה שלחה הודהה כנדרש לבעלת הרכב חברת קשר רנט א קאר בע"מ ביום: 21.05.18.

마וחר והמיאהה עמדה בדרישות סעיף 239א לחס"פ ושלחה לחסודה במגבלת "שנה" הקבועה בחוק, הודהה בדבר ביצוע העבירה, הרוי שמועד ההתיישנות הנוגע להגשת כתבי אישום הינו 5 שנים מיום ביצוע העבירה.

בנסיבות אלה, לטענת ב"כ המיאהה אין תחוללה להוראות סעיף 27א לפકודת התעבורה ו-225א לחוק סדר הדין הפלילי ולכן דין בקשה המבקש לבטל כתוב האישום מחמת ההתיישנות להידחות.

תגונת ב"כ הנאשם לטענות המיאהה:

טענת ב"כ הנאשם - עסקין בהזמנה לדין אשר נשלחה לנאשם מביל' שהיה מפגש בין לבין "רואה העבירה". לפיקר, כאשר אין מפגש בין הנאג מבצע העבירה לבין השוטר חל מצב בו יש לקבל את טענת ההתיישנות עבירה.

ההזמנה לדין נמסרה לנאשם בתאריך 20.09.22, בחלוף שנתיים ימים מיום ביצוע העבירה, ולכן התישנה.

על פי הוראות 225א ו-239א לחס"פ - אין להעמיד אדם לדין בשל עבירה, אם עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה. בפרק ז' בחס"פ נקבעו סדרי דין מיוחדים בעבירות תעבורה, והוראותיו לרבות אלה הנוגעות להתיישנות העבירות, יוצרות הסדר מיוחד לעניין עבירות אלה. הסדר זה גובר על הסדר ההתיישנות הרגיל הקבוע בסעיף 9 לחס"פ ולכן טענת המיאהה לפיה חל כאן הסדר הקבוע בסעיף 9 לחס"פ - אינה נכונה.

עוד נטען בעניין זה כי טענת המדינה אינה מתיחסת עם לשון החוק ותכליתו, שהיא "על הטיפול באכיפת עבירות תעבורה. לו הייתה המדינה מזמנתה את הנאשם לפני שנתיים מיום ביצוע העבירה, אז הייתה רשאית לטעון כי סעיף 9 לחס"פ חל במקרה זה.

ב"כ הנאשם הפנה לסייעא של סעיף 239א לחס"פ שם נקבע כי אם הוכיח בעל הרכב החשוד בעבירה כי לא חלה

עליו אחירות לעבירה לפי סעיף 27 בפקודת התעבורה, ניתן להגיש כתוב אישום ולהמציא הזמנה למשפט למי שנהג ברכב, אם לא עברו **שנתים** מיום ביצוע העבירה. אך המאשימה שלחה הזמנה לדין לנאים, אולם את ההזמנה שלחה בחולף שנתיים ימים ולכן חלה התוישנות על העבירה.

لتמיכת טענותיו, הפנה ב"כ הנאשם **לע"פ 98/6629 אורי הלר נגד מ"י**, בסעיף 11 סיפא לפסק הדין:

"טענת הסניגור סמוכה על הוראת סעיף 239א סיפה, אלא שהנחותו כי זאת משמעותה של הסיפה מוטעית. כל שבאה הסיפה להשמעו הוא שכاصر מתקירר מחקירת בעל הרכב (המקiomת, כרגיל, תוך שנה מיום ביצוע העבירה) כי בזמן ביצוע העבירה היה רכבו ברשותו של אדם אחר, לעומת זאת לרשויות הטבעה שנה נוספת, ובמהלכה מוטל עליה לחקירה את החשוד ביצוע העבירה או לשלווח לו הודעה על ביצועה, ואם תקיים אחד מלה, תהא רשאית להגיש את כתוב האישום נגד החשוד תוך תקופת התוישנות הרגילה, הינו (בנתוני הדוגמה שהבאונו) תוך חמישה שנים. נמצא כי גם מטענה זו אין המערערים יכולם להיוושע".

משמעותו, בעת שבבעל הרכב מוסר פרטי נוהג שהרכב היה ברשותו במועד ביצוע העבירה, עומדת לרשות המאשימה שנה נוספת אשר במהלך מוטלת עליה החובה להזמין לחקירה את מבצע העבירה, או לשלווח לו הודעה על ביצועה, ככל שעשתה כן רשאית להגיש את כתוב האישום תוך חמישה שנים.

לאור הלכה זו, דין העבירה בתיק דין לתוישן.

דין והכרעה:

ב"כ הנאשם בבסיס בקשו הعلاה שתי טענות עוקבות וקשריות:

1. מדובר בחשד לביצוע עבירה המבוסס על צילום רכב כאמור בסעיפים 27א או 27א לפקודת התעבורה.
2. לטענת ב"כ הנאשם, הסעיפים שחלים בתיק זה, הם: 225א (א1) ו-225א (א2) בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב]. דהיינו, העבירה תועדה במלואה כאמור בסעיפים: 27א או 27א לפקודת התעבורה ולכן ניתן להגיש כתוב אישום כנגד מי שנהג (או החזיק) ברכב, אם לא עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה.

בהתיחס לטענה הראשונה - הפנטה המאשימה לשני פסקין דין, שם נקבע מעמדו של "שומר הדרך". עפ"ת (בית משפט מחוזי י"מ) 19-01-20062 מדינת ישראל נגד אלעזר זמל (להלן: פס"ד זמל) ועפ"ת (בית משפט מחוזיobar Sheva) 19-01-2015160 מדינת ישראל נגד אברג'יל חיים (להלן: פס"ד אברג'יל).

בפסקה 7 בפסק דין אלעזר זמל, קבע בית המשפט המחוזי ירושלים כדלקמן:

"**בחינה של סעיפי החוק שצוטטו לעיל ושל טיעוני הצדדים מביאה לידי מסקנה כי סעיף 225א(1)(1)**
לחסד"פ אינו חל בנסיבות בהן תיעוד העבירה נעשה בידי "שומר דרך", מהnimוקים הבאים:

א. כפי שעה מלשון הוראות החוק הנ"ל, סעיף 225א(1)(1) לחסד"פ חל רק כאשר החשד לביצוע העבירה מובוס על צילום רכב כאמור בסעיף 27א או 27א לפקודת התעבורה. סעיף 27א **לפקודה הנ"ל** קובע באופן מפורש כי עניינו בצילום שנעשה בבמצלמה המופעלת באופן אוטומטי או בידי שוטר. אין מחלוקת כי צילום רכב המשיב לא בוצע באופן אוטומטי ולא על ידי שוטר. מובנים המילולי של סעיפי החוק הנ"ל אינו כולל
אפוא צילום שנעשה בידי שוטר.

ב. לטעמי, הדרישה לפיה המצלמה תופעל על ידי שוטר אינה טכנית, אלא מהותית. המחוקק מצא לחזור מדיני הראיות הרגילים, ולהתריר הגשה של צילום כראיה, אף שלא באמצעות מבצע הצילום. היתר זה מותנה ומובוס על קיומן של ההוראות המפורשות בתקנות התעבורה (הגשת צילומים לבית המשפט), **תשנ"ז-1997** (להלן: "תקנות הצלומים"), בדבר ביצוע בדיקות תקינות (תקנה 2), הפסקת הצילום על ידי מי שהוסמן לכך בידי קצין משטרת (תקנה 3(א)), שמירת הסרט במשטרת (תקנה 3(ב)), סימון הסרט והתמונה כנדרש (תקנה 3(ג)) ומתן אישורים בכתב על ביצוע פעולות נדרשות (תקנה 4). כמו כן מובוס ההיתר על כך שהטייעוד נעשה על ידי משטרת ישראל, במסגרת פעולות האכיפה המוטלות עליה. לעומת זאת, צילום המבוצע על ידי שומר דרך קיבל רק לפי כללי הקובלות הרגילים, תקנות הצלומים לאחולות ביחס אליו ובית המשפט לא מניח לגביו שהוא במסגרת פעילות משטרתית שוטפת.

ג. גם אם יש ממש בטענת המשיב לפיה הפעלתה השוטפת של מצלמות א-3 נעשית בידי גורם חיצוני (מאחר ובנוסף זה נשמע טיעון בלבד, לא ניתן לקבוע לגביו ממצא עובדתי), הרי שתנאי לקוביות הצלומים המופקים מהן הינו קיום הדרישות הקבועות בתקנות הצלומים. כאמור, תנאים אלה אינם חלים על צילום המבוצע על ידי אזרח. מילא, לא ניתן לקבל את המסקנה אותה מסיק המשיב מטענו זו, לאור אין מקום לאבחנה בין שני סוגים הצלומים.

ד. העובדה שסרטן שצולם על ידי שומר דרך נבחן על ידי שוטר קודם הגשתו, אינה מלמדת כי החשד לביצוע העבירה המתועדת בו "מובוס על צילום". ראשית, כאמור, הצלום יתקבל כראיה רק אם שומר הדרך שטייעד את העבירה יעד בעצמו בבית המשפט. הצלום עשוי לשמש אףוא ראייה נוספת במאrog הראייתי, אך לא הראייה הבלעדית או העיקרית עליה מובוס האישום. שנית, בכל מקרה מוטלת על גופו התבעה חובה לבחון את חומר החקירה, קודם קבלת החלטה בדבר הגשת כתב אישום. בჩינת הצלום על ידי המשטרת אינה מיוחדת אףוא לכתב אישום בבית המשפט לתעבורה, המוגש בגין עבירות שתועדו בצלום".

בפסקה 8 בפסק דין אברג'ל, קבע בית המשפט המחויז באר שבע, כך:

"מטייעוני ב'כ המערערת בפניי, וכך גם משתקף מפרוטוקול הדיון בבית משפט קמא, לא עולה כי הייתה קיימת הסכמה כי מעמדו של "שומר דרך" הינו של שוטר או מתנדב במשטרת. משכך, פסק דין של בית המשפט קמא שיצא מנוקודת הנחה, כי שומר הדרך נמנה עם אנשי "יחידה משטרתית" אינו יכול לעמוד בהיעדר כל הסכמה או בסיס ראייתי להנחה זו. (אצין כי פסקי דין של בית המשפט לטעורה בירושלים אותם הציג ב'כ המשיב (תתע 18-11-4702; תתע 2365-12-18), המתיחסים לצילום שנערך על ידי שומר דרך, אינם עוסקים בסוגיות מעמדם של שמורי דרך).

ער אני, אך כי יתכן שנעשה לא אחת, שימוש ראייתי בצלומים הנערכים על ידי "שומרו הדרך" עד כדי כך שמטשטש התחום שבין צילומי המשטרה לצילומי "שומרו הדרך", אולם הוראת סעיף 225א(1)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב)תשמ"ב-1982, בזיקה להוראת 27א לפיקודת התעבורה, קובעת את סד הזמנים של ארבעת החדשים, בהתקבוס על הצילום המשטרתי, העומד בתקנות הגשת הצלומים, ולא בזיקה לצילום המבוצע על ידי כל גוף אחר, שכמוו כראיה רגילה, שיש להציגו בבית המשפט, בכפוף להעדר מבצע הצלום".

מהפסקה לעיל עולה כי סעיף 225א(1)(1) בחסד"פ חל רק כאשר החשד לביצוע העבירה מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27א או 27א בפקודת התעבורה. סעיף 27א קובע כי עניינו בצלום שנעשה במצלמה המופעלת באופן אוטומטי או בידי שוטר.

צלום הרכב במקרה דנא, לא בוצע אוטומטי ולא על ידי שוטר וכן, עבירה לכואורה שצלומה או תועדה על ידי "שומר דרך", אינה מפעילה כלפיו את הוראות החוק
שבסעיף 225 א(1)(1) בחסד"פ וסעיף 27א בפקודת התעבורה.

בהתיחס לטענה השנייה - מאחר וסעיף 225א(1)(1) אינו חל במקרה זה של תיעוד עבירה לכואורה על ידי "שומר דרך", הפantha המשימה לסעיף 239(א) בחסד"פ וטענה כי לאור סעיף 239א (א) בחסד"פ, לאחר שליחת הודעה בדבר ביצוע העבירה, למשעה תקופת ההתיישנות הינה כאמור בסעיף 9 בחסד"פ הדן בהת Yiישנות עבירות אשר בעניינו מדובר בעבירה מסווג "עוון" לגבייה תקופת ההתיישנות היא 5 שנים.

משמעות העבירה לכואורה בוצעה ביום: 22.04.18.

המשיבה שלחה הودעה לחברת קשר רנט א קאר בע"מ, לפי סעיף 229 בחסד"פ ביום: 21.05.18, חודש לאחר ביצוע העבירה, וכן, עמדה המדינה לכואורה בתנאי שהציב סעיף 239(א) בחסד"פ לפיו: תוך שנה מיום ביצוע העבירה הזמן מבצע העבירה לחקירה או שלחה אליו הודעה על ביצוע העבירה כך ניתן להגיש את כתב האישום תוך 5 שנים מביצוע העבירה גם כנגד הנאשם הנוכחי.

בע"פ 6629/98 אורי הלר נגד מ"י, ניתנה פרשנות לסעיף 239א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב],
תשמ"ב 1982.

בית המשפט העליון פסק כך:

"ב.(1) סעיף 239א לחוק אינו כולל "הוראה אחרת" במובן סעיף 9 לחוק לעניין התוישנות של העבירות שפורטו בו. משמע כי דין התוישנות של העבירות המפורטות בסעיף הוא קבוע בסעיף 9 לחוק, וכי גם על עבירות אלו ניתן להגיש כתב-אישום, או להמציא הזמנה למשפט, בגין תקופת התוישנות הקבועה לכל אחת מהעבירות בסעיף 9 לחוק. הוראת סעיף 239א אף מסיגת אפשרות זאת בקביעת תנאי, שבתוך העבירה הוזמן מבצע העבירה לחקירה, או נשלחה אליו הודעה על ביצוע העבירה (353ב - ד)."

(2) משהו זמן החשוד לחקירה, או נשלחה אליו הודעה על היותו חשוד ביצוע העבירה, רואים בו כמי שהועמד מבעוד מועד על החשדתו ביצוע העבירה, ובכך ניתן לו הזדמנות להעיר לקרأت הצורך להtagונן מפני האשמה ביצועה. בכך מוסר החשש שהגשת כתב-אישום נגדו, או הזמנתו למשפט, בחלוּף תקופה ארוכה משנה תפטייע אותו ותפגע ביכולתו להtagונן (353ו - ז").

מקביעה בית המשפט העליון עליה כי דין התוישנות העבירות הוא קבוע בסעיף 9 לחס"פ רק אם התביעה עמדה בתנאי שנקבע בסעיף 239א לחס"פ.

ונשאלת השאלה - האם התביעה עמדה בדרישה זו?

בפרשת הלר ניתנה תשובה לסוגיה שבעפנינו כדלקמן: (עמוד 355)

"11. נותרה טענת הסניגור כי קיבלת פרשנותו של בית-המשפט המחודי להוראת סעיף 239א לחוק תיצור אבסורד, שיתבטא בכך שנาง אשר עבר עבירה (סוג עוון) בעת שנаг ברכבו, ותוֹך שנה מיום ביצועו הזמן לחקירה, יהיה ניתן להעמידו לדין תוך חמיש שנים מיום ביצוע העבירה, בעוד שנאג אשר ביצוע עבירה זהה בעת שנאג ברכבו של אחר, יהיה ניתן להעמידו לדין רק אם לא עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה, אפילו הזמן לחקירה תורן אותו פרק זמן.

טענת הסניגור סמוכה על הוראת סעיף 239א סיפה, אלא שהנחתו כי זאת משמעותה של הסיפה מוטעית. כל שבאה הסיפה להמשמעות הוא שכאשר מתברר מחקירת בעל הרכב (המקומית, רג'יל, תור שנה מיום ביצוע העבירה) כי בזמן ביצוע העבירה היה רכבו ברשותו של אדם אחר, עומדת לרשות התביעה שנה נוספת, שבמהלכה מוטל עליה להזמין לחקירה את החשוד ביצוע העבירה או לשלוח לו הودעה על ביצועה, ואם תקיים אחד מ אלה, תהא רשאית להגיש את כתב-האישום נגד החשוד תוך תקופה ההתוישנות הרגילה, היינו (בנתוני הדוגמה שהבאנו) תוך חמיש שנים. ".

במקרה שבפנינו התביעה שלחה הודעה בדבר ביצוע העבירה לחברת "קשר רנט אקר בע"מ מחדש לאחר ביצוע עמוד 7

העבירה אזי עמדה הנ"ל בתנאי שהציב סעיף 239א לחס"פ כלפי הנאשמת הראשונית. מאז הדוח הוסב לחברת נספת ששם "טי אנד אם אווריל שחקים בע"מ", ורק ביום: 06.09.20 הדוח הוסב על שם מר יוסף דאובוש. משמע, הנאשם הנוכחי קיבל לראשונה את הודעה בדבר קיומו של **כתב אישום** כנגדו (להבדיל מהודעה על היותו חשוד בביצוע העבירה) במהלך ספטמבר 2020, כעבור שנתיים וחמשה חדשים מיום ביצוע העבירה.

לפי פסיקת בית המשפט העליון עולה כי התביעה במקורה זה, **לא** עמדה בתנאי שהציב סעיף 239א לחס"פ:

ה הנאשם הנוכחי לא זמן תוך שנה (ימים שהוכיחה הנאשנת הקודמת לפי סעיף 27 בפקודת התעבורה כי הרכב היה ברשותו של אדם אחר) לחקירה ולא נשלחה לו תוך שנה מיום זה הודעה כי הוא חשוד בביצוע העבירה. בנסיבות אלה תיקון כתב האישום לשמו של הנאשם הנוכחי, ולמעשה הגשת כתב האישום כנגדו בגין **ויתר משנתיים** לאחר שבוצעה לכואורה העבירה על ידו, חורגת מהוראות החוק שבסעיף 239א בחס"פ ולמעשה הופכת את העבירה שיוחסה לנואם לכזו שהתיישנה.

מעבר למצב שנוצר אדגש, בשולי הדברים, כי כפי שהסביר בית המשפט העליון בפרשת הלר, השארת מצב בו נאלץ אדם להtagונן מפני איירוע מצולם (בו זהותו ופני איןם ידועים שכן לא היה "מפגש שוטר-נהג") וזאת מכח החזקתו או בעלותו ברכב ביום העבירה, מחייב מתן אפשרות ההגנתו לאותו אדם להtagונן מפני העבירה המיוחסת לו.

פרק הזמן שחולף מיום העבירה משמעות קרייטית שכן, זכותו הבסיסית של הנאשם לאטר ולמצוא את הנהג ברכב ביום האירוע או לפחות להיות בעל יכולת ש�认ור סבירה של הקורות אותו ביום האירוע כדי לדעת האם אכן הוא אשר ביצע את העבירה או אדם אחר לו נתן את רכבו.

החלטת המחוקק להציב רף סביר של שניםיים במקרה זהה היא החלטה הפעלת ליצירת מצב צודק יותר והגון כלפי הנאשם. במקרה ספציפי זה תיקון כתב האישום התבצע בחולף שניםיים מיום ביצוע העבירה לכואורה, ובכך נשללה מה הנאשם היכולת לבזר באופן סביר מי נהג ברכב ביום האירוע.

לא יעלה על הדעת כי במהלך "שרשרת" של תיקוני כתב אישום על בסיס עבירה בה לא היה מפגש "שוטר-נהג", ימצא עצמו אדם עומד למשפט על עבירה אותה ביצע לכואורה גם לפני 10 שנים כאשר בכל פעם "זוכה" המדינה בתקופה התוישנות חדשה לאור "גילוי" נאים חדש.

פרק הזמן הסביר של שניםיים **מיום ביצוע העבירה** מעוגן בחוק כפי שהסביר ונומך לעיל.

פרשנות בית המשפט העליון לחוק ברורה, והוא מייצרת מצב משפטי לפי העבירה ביחס לנואם זהה התיישנה.

בהתאם לסמכוות מכח סעיף 150 בחוק סדר הדין הפלילי, ולאחר שקיבلت את טענתו המקדמית של הנאשם מחמת התוישנות העבירה כלפיו, אני מורה על ביטול כתב האישום שהוא כנגד הנאשםתיק זה.

המציאות תשליך עותק לצדים.

ניתנה היום, ב' אב תשפ"א, 11 ביולי 2021, בהעדר הצדדים.